

Randers Bykor

Firklang

18. årgang

April 2017

Nr. 1

Koncert i Viborg Domkirke, søndag den 26. marts 2017.

Firklang: Medlemsblad for Randers Bykor

Bladet sendes som mail til korets medlemmer. Desuden udkommer det på Randers Bykors hjemmeside. Har et medlem ikke en mailadresse, kan man henvende sig til redaktøren.

Redigering og layout: Inger Schnetler

Foto: Niels Bastrup
Fra Vestergaard – materiale og Grethe Kyvsgaard
Ellen Walsted
I. Schnetler

Næste nummer af Firklang er planlagt til at udkomme medio juni 2017. Jeg håber, at korets medlemmer vil bidrage med indlæg til vores fælles blad og beder jer sende dem til adressen inger@schnetler.dk. Deadline: mandag den 12. juni.

Indholdsfortegnelse:

Jubilæumskoncerter:	<i>Side</i>	<i>3</i>
<i>Mega Klassisk i Viborg med Kor72</i>	-	<i>4</i>
<i>Koncert i Viborg Domkirke</i>	-	<i>4</i>
<i>Koncert i Sct. Peders Kirke, Randers</i>	-	<i>5</i>
<i>Koncert i Holstebro Kirke</i>	-	<i>7</i>
<i>Et fremragende samarbejde</i>	-	<i>8</i>
Hvad laver I egentlig i Kenya???	-	<i>9</i>
<i>LifeStraw</i>	-	<i>9</i>
<i>LifeStraw Family</i>	-	<i>10</i>
<i>LifeStraw Community</i>	-	<i>11</i>
<i>Vestergaard S.A.</i>	-	<i>13</i>
<i>Finansiering</i>	-	<i>13</i>
<i>LifeStraw Go</i>	-	<i>14</i>
<i>Det er berigende</i>	-	<i>15</i>
Aarhus kulturhovedstad 2017:	-	<i>16</i>

Jubilæumskoncerter

Af: Inger Schnetler

Mega Klassisk i Viborg med Kor72

I anledningen af kulturhovedstadsåret 2017, 200-året for N. W. Gades fødsel og 500-året for Reformationen har Orkester MidtVest afholdt tre koncerter i henholdsvis Viborg Domkirke søndag den 26. marts, i Sct. Peders Kirke i Randers lørdag den 1. april og i Holstebro Kirke søndag den 2. april. Ved koncerterne medvirkede Orkester MidtVest, et stort kor og som solist sopranen Elsebeth Dreisig.

Det regionale Orkester MidtVest er hjemmehørende i Holstebro, og på orkesterets hjemmeside står der bl.a. om orkesteret:

Orkester MidtVest er stedet, hvor fremtidens klassiske musikere udklækkes. Med stort fokus på talentudvikling er Orkester MidtVest praktikforum for områdets talentlinjeelever og MGK-elever, der får en vigtig del af deres uddannelse i orkesteret. Samtidig er Orkester MidtVest garant for store symfoniske koncertoplevelser til det midtvestjyske publikum.

Orkester MidtVest var til koncerterne sammensat af professionelle musikere, dygtige amatører og talentfulde studerende fra konservatorier og musikskolernes MGK-uddannelser blandt andet i Holstebro, alt i alt: et samlet hele på tværs af alder.

Orkester MidtVest's orkesterchef er Niels Bastrup, der også er dirigent for Randers Bykor.

Elsebeth Dreisig er en af Danmarks førende lyriske sopraner, og hun har sunget alle de store partier indenfor det klassiske repertoire.

Dirigent ved alle tre koncerter var Søren Birch, der med sin erfaring og viden om musik og korsang kan give enhver sanger et stort løft. Ud over at dirigere er Søren Birch også aktiv som komponist og arrangør.

Koret bestod i Viborg af 157 korsangere, der kom fra Randers Bykor, Midtjysk Kammerkor, der hører til i Viborg og har Søren Birch som daglig dirigent, samt af sangere fra Kor72, der er Danmarks største organisation for voksne amatørkor, og hvis formål er at arbejde for at fremme amatørkorsang i Danmark ved blandt andet at afholde korstævner. I Randers og

Holstebro bestod koret kun af Randers Bykor og Midtjysk Kammerkor, i alt 87 korsangere.

I Viborg var koncerten i Kor72 regi og afslutning på korstævnet Mega Klassisk i Viborg.

Stævnet startede fredag den 24. marts kl. 19 i det gamle Viborg Teater, hvor Søren Birch stod ved døren til den gamle teatersal og bød velkommen til alle deltagerne. Fra stævnets

start blev der arbejdet grundigt med stemmerne og de værker, der skulle opføres ved søndagens koncert. Allerede den første aften kunne man fornemme, at korsangerne havde gjort et godt forarbejde, og da Søren Birch på en særdeles behagelig måde og med stor dygtighed og kompetence formåede både at sætte "drilske" noder på plads og øve klang og intonation, vidste vi, at der ventede os et par dejlige dage med korsang.

Korets herrer øvede koncentreret den sjette sats for solist og mandskor fra Salme 42.

Lørdag morgen gik øvningen videre i Viborg Musiksal, der er en ny tilbygning til Viborg Teater. Om eftermiddagen skulle det store kor og Orkester MidtVest første gang mødes i Viborg Domkirke. Det første møde er altid spændende. Her skal man føle sig lidt ind på hinanden, være opmærksom på akustikken og for korets vedkommende vænne sig til den store afstand til dirigenten. Det gik, og med en dygtig og positiv dirigent sluttede dagen optimistisk med hensyn til morgendagens koncert.

Søndag den 26. marts begyndte i Viborg Musiksal. Efter en god stemmeopvarmning blev koncertprogrammet sunget igennem og "finpudset", og efter frokostpausen var der generalprøve i Viborg Domkirke.

Koncert i Viborg Domkirke

Den nuværende Viborg Domkirke er bygget som en rekonstruktion af tidligere kirker, der har været på stedet, og den blev indviet i 1876. Det er dog ikke kirkens ydre, der har gjort kirken berømt, men Joakim Skovgaards freskomalerier, der pryder alle kirkerummets vægge og hvælvinger. Malerierne, der blev udført i starten af 1900-tallet, gengiver i scener bibelens fortællinger fra Adam og Eva til de sidste tider.

Det er altid både spændende og uforudsigeligt, hvor stort et publikum en koncert kan trække. Her var det en stor fornøjelse at se publikum strømme til, og fra koncertens start var alle stole besat i domkirkens store midterskib. Fra min plads i koret kunne jeg ikke se, hvor mange der sad mellem søjlerne eller ude i siden.

Orkester MidtVest indledte koncerten med Ouverture af Niels W. Gade (1817 – 1890): Efterklange af Ossian (1841), et meget smukt stykke musik, som allerede, mens Gade levede, blev spillet over 200 gange i udlandet, og med god grund har værket holdt sig på koncertrepertoiret lige siden.

Næste programpunkt var Felix Mendelssohn-Bartholdys (1809 – 1847) Hear My Prayer (1845) for solist, kor og orkester. Teksten synges på engelsk og er en parafrase over Salme 55.

For første gang blev reformatoren Martin Luthers kendte salme Vor Gud han er så fast en borg med oprindelig melodi af Joseph Klug (1533) opført i en "gentænkt" version af Søren Birch. Denne udgave (2017) af den kendte salme var for både orkester, kor, solist og publikum, idet publikum sang med på melodien i første og sidste vers, mens solist og kor sang de to midterste vers, der bød på helt ny musik, som levendegjorde teksten i en fri, men fornem udgave af salmens første toner.

Til Salme 42 (1838) for kor, solist og orkester har Felix Mendelssohn-Bartholdy anvendt teksten fra Luthers tyske Bibelothersættelse, og dette smukke værk afsluttede koncerten.

Koncertens program var sammensat af meget smuk musik, og da stilheden havde lagt sig efter de sidste toners brus, var der fortjente blomster til dirigent og solist, og det store publikum kvitterede for hele koncerten med stående applaus. En dejlig afslutning på en skøn korweekend.

Koncert i Sct. Peders Kirke, Randers

Prøve med kor og orkester i Sct. Peders Kirke.

Med en beliggenhed højt oppe å en bakke er der fra Sct. Peders Kirke en af de smukkeste udsigter, man kan forestille sig, over Randers By og Gudenådal. Selve kirken blev indviet i 1902 og er altså forholdsvis ny. Kirkerummet er hvidkalket og nøgternt, og det oprindelige inventar, der var i kirken fra starten af, er i dag udskiftet med design fra vores tid. Prædikestolen er f.eks. udskiftet med en flytbar "læsepult". Kirkens hovedorgel virker stort og flot, og man kan se, at der er god plads til f.eks. korsangere omkring orglet.

Når man har øvet et koncertprogram, er det altid dejligt at få lov til at synge det til flere koncerter. I Sct. Peders Kirke var koncerten dog som tidligere nævnt uden Kor72, men det var alligevel et forholdsvis stort kor, der optrådte. Kirkens rummelighed gjorde, at der var god plads til alle sangere, og med de opstillede korbænke var der for koret godt udsyn til dirigenten, der her også var lidt tættere på koret end i Viborg Domkirke. Efter opvarmning af stemmerne og omkring en times prøve, hvor alle koncertens medvirkende deltog, var der pause inden koncerten, og her var der varm kaffe på kanden i Sct. Peders Hus, så stemmerne kunne holdes varme.

Programmet var det samme som i Viborg Domkirke. Orkester MidtVest spillede smukt Efterklange af Ossian, en flot indledning til en god koncert.

Elsebeth Dreisigs smukke stemme gjorde sig godt i Sct. Peders Kirke, og fra min plads i koret var jeg så heldig, at jeg til denne koncert kunne høre hende bedre end i Viborg.

Efter en veloverstået koncert.

Koncerten var pænt besøgt, og stolene i det store midterskib var stort set besat. Også her var der efter koncerten blomster til dirigent og solist, og publikum kvitterede for en god koncert med stående applaus.

Koncert i Holstebro Kirke

Holstebro Kirke har stort set samme alder som Sct. Peders Kirke i Randers, da kirken blev opført i årene 1906 – 1907, efter at den gamle kirke, der lå på stedet, var blevet revet ned. I kirken er der stadig en del af interiøret fra den gamle kirke, og man har i høj grad bevaret det udseende, som kirkerummet har haft igennem mere end de 100 år, siden kirken blev opført.

Det er så interessant to dage i træk at synge i to kirker, der stort set er lige gamle og se, hvor forskelligt man har valgt, at kirkerne skal fremstå og danne ramme om det liv, der helt givet foregår begge steder.

Koncert i Holstebro Kirke.

Efter en kort opvarmning i menighedshuset var der prøve for alle medvirkende i kirken. Hvert kirkerum har sin akustik, og den skal man altid vænne sig til og prøve af.

Kirken er stor og rummelig, og allerede inden prøven var færdig, kom de første tilhørere for at sikre sig en god plads, og ved koncertens start var der ikke mange ledige stole tilbage i kirken.

Programmet var det samme som ved de to foregående koncerter. Her vil jeg især fremhæve Søren Birchs udsættelse af Vor Gud han er så fast en borg. Jo oftere man synger og hører værket, des mere storslået bliver det. I stil med Luthers tanker om, at menigheden skal være med, synger publikum med på første og sidste vers, mens koret synger andet og tredje vers i en dramatisk fortolkning af teksten. Orkesteret akkompagnerer og medvirker til fortolkningen af salmens tekst på flotteste vis, og hele værket smelter sammen til en storslået udgave af den kendte salme.

Fra min plads i koret oplevede jeg det som en rigtig god koncert og en flot afslutning på et fremragende korforløb i samarbejde med et velspillende og disciplineret orkester. Publikum må også have fået en god oplevelse, for også her blev der kvitteret med blomster til dirigent og solist samt stående og langvarig applaus.

Et fremragende samarbejde

En stor tak til dirigent for Randers Bykor og musikchef for Orkester MidtVest Niels Bastrup, som ved dette arrangement havde etableret et fremragende samarbejde mellem Kor72, Midtjysk Kammerkor, Orkester MidtVest, Randers Bykor og dirigent Søren Birch, og samtidig fik en af landets bedste sopraner, Elsebeth Dreisig, til at synge med. Det har været en stor oplevelse at være en lille brik i det musikalske samarbejde, som på fornemste vis blev formidlet af Søren Birch. Skulle der være mulighed for noget lignende i fremtiden, er jeg sikker på stor tilslutning.

Selv om der i pauserne blev snakket, hygget og drukket kaffe, skulle der alligevel holdes øje med tiden.

Hvad laver I egentlig i Kenya???

Af Per Nørret og Grethe Kyvsgård.

Foto fra Vestergaard-materiale og fra Grethe Kyvsgård.

Ovenstående spørgsmål har vi ofte fået, og standardsvaret har været: "Vi er involveret i et projekt, som handler om rent vand...", hvorefter vi egentlig har lyst til at fortælle meget mere, trækker vejret ind - og lader det langsomt sive ud igen på kor-maner, for det er så svært og ikke fair overfor projektet at forklare det med et par sætninger. Derfor besluttede vi at forfatte dette indlæg til Firklang med en beskrivelse af, hvad det egentlig er, vi laver dernede i Kenya - også fordi vi i februar i år for 6. gang rejste til Kakamega i Western Province i Kenya til arbejde som frivillig i firmaet Vestergaard S.A.'s projekt, der handler om rent vand

LifeStraw

Det hele startede for flere år siden med LifeStraw. Den enkle forklaring på dette fantastiske produkt er, at det er et "sugerør" indeholdende nanofiltre. Rørets ene ende stikkes ned i det vand, der er til rådighed, og man suger gennem røret. Dermed filtreres det til rent drikkevand - uden brug af rensende kemikalier. LifeStraw er udviklet i Vestergaard's regi og opnåede at få Index Awards Designpris i 2005. Det er endda kommet på museum, nemlig Designmuseet i København.

Senere er bl.a. produkter som LifeStraw Family, LifeStraw Community og LifeStraw Go udviklet, men derom mere senere!

"Care Pack" var navnet på den første kampagne, vi deltog i. Det var i september 2008, og målet med kampagnen var at undersøge ca. 47.000 mennesker i Western Province for HIV. Midlertidige klinikker blev etableret rundt omkring i provinsen, og befolkningen blev inviteret til at komme, få undervisning i brug af LifeStraw, i brug af myggenet og i brug af kondomer samt få foretaget en personlig test for HIV. Med vore ører tudet fulde fra medier i Danmark om, hvor stort problemet med HIV og AIDS var i Afrika, blev vi positivt overrasket over, at man trods alt "kun" fandt 1.982 HIV-positive blandt de testede, altså under 5 %. Disse mennesker fik straks efter testens resultat tilbudt gratis behandling og vejledning i, hvordan man kan leve et godt liv med HIV, et tilbud, som i øvrigt stadig fungerer med støtte fra Vestergaard. Alle deltagere i testen fik foræret en "Care Pack", som indeholdt et LifeStraw, et myggenet, der er behandlet, så det slår hunmyggen (som er bærer af malariavirus) ihjel samt et par håndfulde kondomer. Og så oplevede vi det dybt mærkelige, at vi bagefter

kunne finde kondomer, liggende i vejkant og grøfter, ubrugte og uåbnede! Hvad handlede det om??

Bramfrie og stor-grinende kenyanske kvinder sagde til os: "We don't eat bon-bons with the paper on!" OK - det her bliver vist lidt op ad bakke...!

LifeStraw Family

LifeStraw Family er et LifeStraw, hvorpå der er koblet en beholder, så det kan rense to liter vand ad gangen. Det urene vand hældes i beholderen, og tyngdekraften udnyttes til at få det urene vand til at løbe gennem filtrene ned til en beholder til rent vand. Dagligt skal filtrene renses ved at "pumpe" gennem dem med den røde "bold" og bagefter lukke det forurenede vand ud gennem den røde tap.

"Carbon for Water" var navnet på de tre kampagne-besøg, som vi deltog i efter "Care Pack". Målet med "Carbon for Water" var at forsyne alle husstande i Western Province med et LifeStraw Family, undervise i brugen af det og senere følge op på det.

Vi var med til at vandre fra hus til hus sammen med lokale LifeStraw-medarbejdere, udlevere LifeStraw Family, foretage registreringer og sikre, at tingene blev forstået. 880.000 husstande blev besøgt af kampagnens mange teams, og de kenyanske familiers børnerigdom taget i betragtning regner man med, at ca. 4.5 mill. mennesker dermed fik mulighed for at få rent vand. Kun ganske få sagde nej-tak, mens andre lige skulle forsikres om, at der ikke var skjulte børnebegrænsende kemikalier tilsat, der måske oven i købet nedsatte mænds potens??!! Atter andre påkaldte sig de højere magter og skældte ud på både sig selv, os og resten af verden, når de så forskellen på det filtrerede vand og det vand, de hidtil havde drukket!

Lokale servicecentre blev etableret med uddannet personale, der kunne tage på opfølgende besøg, undervise og reparere eller forny LifeStraw Family. Også vi deltog i kampagner, hvor vi foretog "spotchecks" ved f.eks. at besøge hvert fjerde hus i et område for at se, hvordan det gik, evt. justere, genoplære eller sørge for besøg fra servicecentrene. For hver gang vi kom, oplevede vi en stadig større grad af faglig dygtighed, forståelse og

engagement hos de lokale, der arbejdede med LifeStraw Family. Samtidig viste dataindsamlinger og tal fra statistikker før og efter kampagnerne, at forekomsten af vandbårne sygdomme (f.eks. diarré, kolera, tyfus m.fl.) var væsentligt reduceret, især hos børn under fem år, og det var selvfølgelig dybt tilfredsstillende og glædeligt.

LifeStraw Community

LifeStraw Community har en beholder øverst, hvori der kan hældes 25 liter vand fra den brønd, kilde eller vandhane, man har adgang til. Flere skoler har ikke adgang til vand og eleverne er pålagt at medbringe et par liter vand, som de må hente fra et vandløb på vej (eller på omvej) til skolen. I løbet af ca. 25 min. løber vandet igennem filtrene, som ligger i midterdelen af LifeStraw Community, og ned i nederste beholder. Her er der fire haner, som

man kan tappe de rene 25 liter vand fra, mens nye 25 liter kan hældes i øverste beholder til filtrering. Filtrene renses dagligt ved at trække det røde håndtag ned og lade en skjult fjeder udføre arbejdet, hvorefter det frafiltrerede vand i stærkt koncentreret form samles i den røde beholder nederst.

"Follow the Liters" blev navnet på LifeStraw Community kampagnerne, hvoraf den tredje i Kenya løb af stablen i februar i år. Vi har været heldige at deltage i to, og i alt 625.276 børn fordelt på 1.142 skoler i Western Province har nu adgang til rent drikkevand, mens de er i skole. Denne gang var vores arbejdssteam stort: tre lokale LifeStraw medarbejdere, to medarbejdere fra Vestergaard-kontorerne i henholdsvis Nairobi og Delhi, os to danskere og to chauffører til at køre os i to biler de ca. 1½ time om morgenen ud til distrikterne og tilbage til Kakamega om aftenen ad de "udfordrende" kenyanske veje!

Opgaverne ude på skolerne var at samle og opstille LifeStraw Community hensigtsmæssige steder i forhold til klasselokaler og brændende sol, få skaffet vand og hældt det på dem, afprøve dem, rette eventuelle fejl, registrere dem, indberette data fra skolerne, få samlet alle ungerne og lærerne til gruppeundervisning, få udvalgt en særlig gruppe børn og en enkelt lærer, der skulle undervises specielt i ansvaret for og vedligeholdelsen af LifeStraw Community, få gjort ledelsen opmærksom på, at LifeStraw Community først og fremmest var til børnene, og at der ikke kunne reserveres ét specielt til lærerne (!) - ja, og så skulle der også lige være tid til, at hele flokken hørte en lille tale fra sådan en mzungu (en hvid person) og give håndtryk eller "high five", som vi hurtigt fandt ud af var langt sjovere og mere effektivt end at skulle give flere hundrede håndtryk! Der var rigeligt at tage fat på, og de to timer, der var afsat til hver skole, strøg af sted.

Endnu engang oplevede vi de tre lokale LifeStraw medarbejdere som særdeles engagerede i deres arbejde. De fangede på enestående vis børnenes opmærksomhed med deres levende og legende undervisning, der havde godt rod fæste i sagens alvor! Undervisningens højdepunkt var som regel, når Moses, der var den gennemgående underviser for den store gruppe børn, viste forskellen på det frafiltrede og det rensede vand.

Vi besøgte 4 skoler hver dag, så vore arbejdsdage var lange, varme og støvede. Meget snavsede, meget svedige og meget trætte kunne vi hver aften vende tilbage til Kakamega til et bad, rapportering, aftensmad og erfaringsudveksling med de øvrige deltagere i projektet - og en seng, der var velsignet at strække sin ømme og mørbankede krop i!

Vestergaard S.A.

Egentlig var navnet Vestergaard Frandsen, og det startede i Kolding med Kaj Vestergaard Frandsen, der fra 1957 producerede arbejdsuniformer. Hans søn Torben Vestergaard Frandsen førte firmaet videre, og ud over at producere uniformer, eksperimenterede han med tekstilerne og forsøgte at få dem så "fintmaskede", at de kunne bruges i de første sugerør. I 1997 kom tredje generation til, da Mikkel Vestergaard Frandsen overtog roret, hvor han stadig sidder. Mikkel ændrede fokus fra arbejdsuniformer til det, han kaldte "Humanitarian Business". Det var stadig tekstilerne, der var det grundlæggende, men nu blev der satset på tæpper til katastrofeområder, myggenet til forebyggelse af malaria, videreudvikling af sugerøret og andet, der kunne højne verdens sundhedsniveau.

Myggenettene blev det vigtigste produkt og firmaet er i dag verdens største producent af myggenet, der er behandlet, så hunmyggen, der bærer malaria virus'et, ikke overlever et møde med det. Nettene har navnet PermaNet og bliver fremstillet i Vietnam, og vi har været på besøg og set de enorme fabrikshaller, systuer og laboratorier, hvor over 15.000 ansatte arbejder med videreudvikling og fremstilling af nettene.

Firmaet har flyttet sit hovedsæde til Lausanne i Schweiz og oprettet kontorer mange andre steder i verden, bl.a. Washington, Nairobi, Delhi og Hanoi bare for at nævne nogle få. For at gøre firmanavnet lidt mere mundret er det forkortet til Vestergaard.

Mikkel er et uhyre dynamisk og idérigt menneske, der lever sit liv 48 timer i døgnet og færdes lige hjemmefant på de bonede gulve i Washington og New York som i de lerklinede hytter i Western Province i Kenya. Såvel han som hans far Torben deltager så vidt muligt i alle kampagnerne i Kenya, og det er særdeles hyggeligt og livligt, når snakken går i de sociale sammenhænge, som der også findes plads til under kampagnerne.

Et firma som Vestergaard SA skal have en bestyrelse. Per har været med i denne bestyrelse i ti år, og det er dér vores indgangsvinkel til deltagelse i projekterne er - altså så længe Per er bestyrelsesmedlem!

Finansiering

Ofte er vi blevet spurgt, om det er velgørenhedsarbejde, vi deltager i. Nej, det er ren og skær business! Ledelsen og bestyrelsen for Vestergaard S.A. gennemgår nøje, om projekterne kan bære - om ikke lige nu, så i alt fald på sigt.

"Carbon for Water"-projektet - det var det med LifeStraw Family til husstande - blev finansieret på flg. måde: Dataindsamlinger fra projektet viste, at befolkningen i mindre grad kogte vand for at få det rensat, efter at de havde fået LifeStraw Family. Når man har været i et kenyansk køkken, ved man, hvor meget kvælende røg, der bliver dannet under madlavningen, og en reduktion af denne røg mindsker udledningen af CO₂ (carbon) i

atmosfæren. Når denne reduktion lægges sammen fra 880.000 husstande, udgør den så stor en mængde, at den kan sættes til salg på det internationale marked. Hvis en fabrik et andet sted i verden ikke overholder aftalerne om udledning af CO₂ i atmosfæren, men udleder mere, kan denne fabrik købe mængden, der er sparet i Western Province i Kenya, og dermed "lovliggøre" sin udledning. Det var denne handel, der gjorde Vestergaard i stand til at finansiere rent vand til ca. 4.5 mill. mennesker.

Follow the Liters"-projektet - det med LifeStraw Community til skoler - bliver finansieret ved salg af Lifestraw Go.

LifeStraw Go er et LifeStraw, som er monteret i låget på en ca. 70 cl flaske. Låget med LifeStraw-røret skrues af, flasken fyldes med det vand, der er til rådighed, låget skrues på igen, og man kan suge det filtrerede vand op gennem LifeStraw-røret. LifeStraw Go sælges over nettet og i sportsforretninger - dog ikke i Randers!! Men i f.eks. Friluftslund i Aarhus har de det. Ved salget går en vis procentdel af prisen til "Follow the Liters"-projektet således, at ét solgt LifeStraw Go forsyner ét skolebarn med rent vand i ét år. Især i USA og andre lande, der har stor tradition for trekking i bjerge og andre steder, hvor det kan være svært at få rent vand, er salget gået så godt, at der nu er gennemført projekter, så 625.276 børn har rent vand i skolerne. Projektet har fået navnet "Follow the Liters", fordi Vestergaard på nettet synliggør, hvad bidraget fra hvert solgt LifeStraw Go er, og hvilken effekt, det har. Det vil således være salget af LifeStraw Go, der vil afgøre, hvor mange flere skolebørn, der vil få adgang til rent vand fremover. De unge mennesker i vores familie, som ynder at rejse på backpacker-facon, og som vi har foræret et LifeStraw Go, er temmelig begejstrede for det, og vi bruger det også selv under rejser i stedet for at købe vand.

Det er berigende

Som man måske kan forstå, er vi blevet dybt grebet af besøgene i Kakamega i Kenya. Vi har lært nogle mennesker at kende, som arbejder i Vestergaard S.A. med projekterne, og vi har lært beboere i Western Province at kende, som alle på helt særlig vis har sat spor i vore sind. Derudover er Western Province meget smuk og frugtbar, og normalt mangler man ikke vand, men man mangler *rent* vand! Vores besøg i år faldt lige før regntiden, og sidste års regn var meget sparsom. Derfor var der tørt og støvet, og der var problemer med at skaffe vand - også til de LifeStraw Community, som vi kom med. Alligevel blev vi overalt overøst med "Karibu" (velkommen), "Asante sana" (mange tak) og "God bless you!" I virkeligheden er det jo os, der har lyst til at sige tak, og vi føler os utroligt privilegerede over at kunne deltage i projekterne. Vi har fået oplevelser for livet og ville ønske, at alle kunne opleve det samme. Det er berigende udover, hvad man kan beskrive! Og selvom vi synes, det er nogle hårde dage, og at vi måske er for bedagede til det, så ender det jo nok med, at vi siger ja - og tak til! hvis vi igen bliver spurgt, om vi vil komme. Vi kan faktisk ikke rigtig lade være!

PS: Der kan naturligvis læses meget mere om Vestergaard S.A. og projekterne på nettet!

AARHUS KULTURHOVEDSTAD 2017

Den officielle åbning d. 21.1.17 kl. 19 – 21

Af: Ellen Walsted

En collage af lys, lyd og massevis af mennesker, der bar oplyste lanterner i mange udformninger, 6 vikingeskibe udsmykket med symboler og visuelle fortællinger fra vores historie fra vikingetiden til i dag med overskriften Frihed, Velfærd og Uddannelse. Dronningen startede Kulturbåret ved Musikhuset, hvor optoget satte i gang, bevægede sig ad en rute gennem Århus og sluttede med et kæmpeshow af lys, lyd og billeder tæt på DOKK1.

Et lille udsnit af de mange korsangere ved DOKK1.

Så d. 21. januar sejlede der atter vikingeskibe i Aarhus. De skulle dog ikke i krig. De skulle fortælle en historie. På et lyshav af mennesker med lanterner i lysende hvidt vuggede skibene langsomt af sted i natten, og ligesom pick-up nålen i en LP's riller dirrer og bliver til musik, blev de seks skibes lysende færd i mørket til en tusindårig historie om Aarhus – og Danmark - i vores fælles erindring.

Lyshavet, som skibene sejlede på, var blandt andet os. Et kor på 900 sangere – fra forskellige kor i hele Region Midt, heraf 12 korsangere fra Randers Bykor.

Der var planlagt 2 øvedage før selve åbningsdagen.

Ved den første prøve d. 7. januar fik alle kor en plads på trappen og efterfølgende en farve – vi blev lyseblå, prøvede "ruten" fra trappe til trappe og øvede sangene.

Generalprøve d. 20.1. Der var opstilling på trappen, og vi øvede den sang, der skulle synges, og så ventede vi på tegn til at flytte til trappen ud mod havnen. Vi ventede nok i 1½ time i januarkulden inden vi fik besked på at flytte – kommunikationsproblemer tilsyneladende. Lidt stive af kulde blev vi, og måske lidt betænkelige ved morgendagens forløb. Men en mindre god generalprøve siges jo at give en god koncert.

Lørdag d. 21.1. – Vi skulle møde ved DOKK1 senest kl. 16 og melde vores ankomst ved det "kontrol"bord, som bl.a. omfattede Randers Bykor. Vi fik et "festivalarmbånd" på, så man kunne skille fårene fra bukkene, og alle de, der ikke var en del af det store kor, måtte pænt forlade DOKK1.

Eftermiddagens/aftenens plan var:

Fællesopvarmning
Sangprøve på trappen
Mad
Show
Check-out senest kl. 21.

Festligt, imponerende og flot.

Og nu fungerede det. Efter trappeprøven var der Chilli con carne til alle 900 korsangere. Lange borde, store transportkasser med maden – ret effektivt, og chilien gav varmen – godt, når vi skulle ud at stå i kulden.

Vi blev kaldt til vores område indenfor DOKK1. Her fik vi udleveret en lanterne formet som et vikingskib. De var digitale og ville blive tændt på en gang "udefra," og det var jo lidt spændende, om det ville virke. Herefter skulle vi holdvis gå til vores plads på trappen.

I mørket kunne man i det store kor ane medlemmer fra Randers Bykor.

Fyrværkeri var tegnet på at optoget var startet fra Musikhuset. Det var et sandt sansebombardement. Vi kunne gennem store højttalere følge med i det meste. Frydeligt med jubelkor sunget fra Rådhusårnet, børnefortællinger, lys og lyd, og masser af mennesker.

Og så kom optoget – vikingskibe, oplyste og med interaktive tavler, hvor bl.a. børnefortællingerne kom op, tableauer med f.eks. Ask Yggdrasil, Jellingestenene, Jyske Lov, Grundloven af 1915, der gav kvinderne valgret. Og mellem vikingskibene 100vis af mennesker der bar lysende lanterner i mange udformninger. Det var imponerende. Da det 3. vikingskib viste sig, begyndte vores skibslanterner at blinke og lyse, ikke alle på en gang, men i løbet af et par minutter lyste de vist alle – og vi skulle være klar til at synge Danmarks ældste folkevisen "Drømte mig en drøm". Det gav kuldegysninger - ikke kun på grund af januarkulden. På tegn bevægede vi os op ad trappen og om på havnesiden af DOKK1. Herfra kunne vi se hele det store optog vuggende bevæge sig hen langs havnebassinet. Vi sang vores anden sang "It sounds like hope". Trapperne ved DOKK1 var absolut første parket til det store lys - og lydshow, og et stort fyrværkeri, som afsluttede Åbningsceremonien. Utrolig flot var det – og tankevækkende.

I betragtning af, at det var 900 korsangere, der skulle "flyttes rundt med" og få på plads på forholdsvis kort tid, synes jeg, at det fungerede godt, og i den store sammenhæng har det helt sikkert været et flot indslag i helheden.

Det var i hvert fald en stor oplevelse at være en del af, og jeg nyder stadig i ny og næ at afspille den historie, som vikingeskibene brændte i min erindring.

En flot åbning af Aarhus Kulturby 2017